Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 569 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER**
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 2 oktober 2012 als niet begeleide minderjarige vreemdeling België binnen. Op 13 november 2012 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 januari 2013 de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren van 30 januari 2020 wordt verzoeker veroordeeld tot een effectieve werkstraf van 150 uren voor het plegen van een diefstal met bedreiging op 12 september 2019 en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen op 11 september 2019.

Bij vonnis van 20 februari 2024 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens het plegen van diefstal door middel van braak.

Bij brief van 9 september 2024 verzoekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de commissaris-generaal om de geldigheid van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen.

Verzoeker wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2025 om te worden gehoord in het kader van nieuwe elementen in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker biedt zich niet aan op 23 oktober 2025.

Op 22 december 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Laghman, in het district Qargahyee, dorp Agherabad. U bent een Pashtoen van etnische origine. Uw vader is een landbouwer op de gronden van het dorpshoofd, alsook uw ooms langs vaderszijde.
In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw vader u uit Afghanistan heeft gestuurd omwille van de onveilige situatie die er heerste door de pertinente aanwezigheid van taliban in uw regio van herkomst. Zo verklaarde u dat ongeveer anderhalf jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud uw vader werd beschoten door de taliban, omdat ze dachten dat hij de bewaker was van de machines van het bedrijf dat een nieuwe weg aanlegde in jullie buurt. Uw vader heeft de aanslag overleefd. In het verleden was er al sprake dat u naar het buitenland zou worden gestuurd. Immers, door de aanwezigheid van de taliban kon u niet langer naar school gaan. De meisjesschool werd in brand gestoken en ook was er een poging tot aanval op uw school, in Kamalpoor, in de buurt van het districtscentrum. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, was er een explosie bedoeld voor de Amerikanen, echter verscheidene burgers kwamen om, waaronder een kozijn van uw vader. Uw vader bracht u naar Kabul, naar de luchthaven, in de maand assad 1391 (juli-augustus 2912). U reisde met een paspoort op uw naam, naar Iran, waar u opgewacht werd door een smokkelaar die u vervolgens verder via Turkije, Griekenland, Frankrijk en Italië naar België bracht waar u op 2 oktober 2012 aankwam en op 13 november 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende.
Op 14 januari 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven, met name de problemen met de taliban. Er werd u echter wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend ten gevolge van het willekeurig geweld in uw regio van herkomst in het kader van het toenmalige gewapend conflict. U diende geen beroep in tegen deze beslissing
Op 30 januari 2020 werd u door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een effectieve werkstraf van 150 uren voor het plegen van een diefstal met bedreiging op 12 september 2019 en het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen op 11 september 2019. Op 20 februari 2024 werd u nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren tot 10 maanden gevangenisstraf wegens het plegen van diefstal door middel van braak.
Op basis van bovengenoemde veroordeling ontving het CGVS op 9 september 2024 een brief van de Staatssecretaris waarin werd verzocht om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen omwille van uw opeenvolgende veroordelingen.
Op 23 oktober 2025 werd u opgeroepen om dit nieuwe element en de wijziging in de omstandigheden waarop uw subsidiaire beschermingsstatus steunt mondeling te komen toelichten op het CGVS. U reageerde echter niet op de oproeping voor het gehoor die het CGVS u op 9 oktober 2025 aangetekend stuurde naar uw laatst gekende adres in het rijksregister (zie uittrekstel Rijksregister administratief dossier). U legde ook geen documenten voor.

B. Motivering
U kreeg op 14 januari 2013 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Qargahyee gelegen in de provincie Laghman een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.
Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. De vluchtelingenstatus werd u niet toegekend omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten.
Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiair beschermde in beginsel geen permanente status is en

dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn.
Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand"
in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).
In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in de provincie Laghman nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.
Vooreerst wordt opgemerkt dat de Commissaris-generaal van oordeel is dat er sinds het einde van het conflict tussen de taliban en de voormalige overheid in augustus 2021 geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Afghanistan. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal in maart 2022 tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. Uit het gegeven dat het CGVS al sinds begin 2022 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan verzoekers afkomstig uit Afghanistan de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.
De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Afghanistan, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben.
Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024) in rekening wordt genomen.
In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.
In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/ administration/ easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/ easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/

files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U werd de mogelijkheid geboden om tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS de redenen voor het behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus kenbaar te maken. U hebt echter geen gevolg gegeven hieraan, noch maakte u een rechtvaardiging voor uw afwezigheid over.

Het CGVS ziet dan ook geen redenen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus op basis van van artikel 48/4 ,§2, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van deze status.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Er zijn evenmin elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus

Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatrieerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij

telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U bent immers niet ingegaan op de oproeping om op het onderhoud te verschijnen in het kader van deze procedure. Door te weigeren om verklaringen af te leggen, toont u een manifest gebrek aan medewerking.

Tot slot kan nog dienstig verwezen worden naar uw veroordeling door de correctionele rechtbank van Tongeren. U bent niet verschenen op de zitting van de rechtbank en u heeft zich evenmin laten vertegenwoordigen. U werd veroordeeld tot een werkstraf van 1 jaar een geldboete van 800 euro voor feiten van diefstal met geweld, opzettelijke slagen en verwoningen en smaad. Vervolgens werd u nogmaals veroordeeld voor diefstal door middel van braak tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 800 euro. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank er onder meer rekening mee dat uw daden getuigen van een gebrekkig norm- en waardenbesef. Op basis van uw persoonlijk gedrag kan dus alleszins niet worden aangenomen dat u zich de alhier geldende normen en waarden hebt eigen gemaakt.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals

vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.
Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.
Gelet op al het bovenstaande ziet het CGVS dan ook geen redenen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van deze status.

Er zijn gelet op bovenstaande vaststellingen evenmin elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie
Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de (oude) artikelen 49/2, § 4 en 55/5 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het oude artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het oude artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. In een vierde middel voert hij de schending aan van het oude artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de commissaris-generaal onterecht zijn subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven, om twee redenen: hij was niet bevoegd om dit te doen nu de DVZ hem enkel had gevraagd om over te gaan tot de intrekking, niet de opheffing, en zelfs al zou dit wel het geval zijn, dan kon dit enkel tijdens de duur van het beperkt verblijf van verzoeker (oud artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet). Verzoeker had intussen al een verblijf van onbeperkte duur. Dat dit verblijf inmiddels werd gesupprimeerd, doet hieraan geen afbreuk volgens verzoeker. Het is verzoeker ook niet duidelijk waarom zijn verblijfskaart werd gesupprimeerd en uit het verlies van een verblijfskaart, kan geen verlies van het daaraan gekoppelde verblijfsrecht worden afgeleid.

Inzake de aangevoerde schending van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat hij amper 11 of 13 jaar was toen hij Afghanistan verliet, dat hij dit land lang voor de machtsovername door de taliban in 2021 heeft verlaten, dat bij een terugkeer zal blijken dat hij uit het Westen terugkeert en dat hij als afwijkend zal worden beschouwd, daarnaast heeft hij westerse waarden en normen geïnternaliseerd. Hij loopt een ernstig risico bij terugkeer.
Ondergeschikt wenst verzoeker opnieuw opgeroepen te worden door het CGVS om over deze elementen te worden gehoord. Verzoeker is momenteel dakloos. Het adres waarop hij ingeschreven stond, is een referentieadres, namelijk het adres van het OCMW in Mechelen. Verzoeker heeft de oproeping voor het persoonlijk onderhoud pas ontvangen toen het al te laat was. Verzoeker meent dat "*gelet op het feit dat de opheffingsbeslissing genomen werd omdat verzoeker niet kon gehoord worden*", het gevolg van het feit dat hij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud, heel groot is. Hij heeft de kans gemist om elementen aan te reiken inzake zijn verwestering.

In het derde middel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, hij wijst erop dat er geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, waaruit verzoeker afkomstig is. Er is te weinig informatie of ze is gedateerd. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal er dan ook niet in geslaagd is om aan te tonen dat de verandering van omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reëel risico op ernstige schade weg te nemen, zodoende schendt de commissaris-generaal volgens hem oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

In een vierde middel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en wijst hij op de slechte humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:
- een 'attest van leefloon' uitgereikt door de stad Mechelen op 7 januari 2026 (stuk 2);
- een uittreksel uit het rijksregister afgeleverd op 26 januari 2026 (stuk 3).

3.2.2. Op 21 mei 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- COI Focus "*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 2 februari 2024;
- EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van november 2024;
- EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van januari 2026.;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 27 maart 2026.

3.2.3. Op 3 juni 2026 dient verzoeker een aanvullende nota in met daarbij volgende stukken:
- een uittreksel uit het rijksregister afgeleverd op 2 juni 2026 (stuk 1);
- een 'verklaring van opname' van 2 juni 2026 opgesteld door psychiater D.S. van het UPC Duffel waarin vermeld wordt dat verzoeker sinds 6 mei 2026 in deze instelling opgenomen is en er nog verblijft (stuk 2);
- een e-mail van de teamverantwoordelijke Steunpunt Asiel & Migratie van de stad Mechelen aan het CGVS van vrijdag 19 december 2025, waarin melding wordt gemaakt van verzoekers referentieadres, zijn kwetsbare mentale toestand en beperkte zelfredzaamheid waardoor hij de oproeping niet tijdig ontvangen heeft en dus niet is verschenen en waarin verzocht wordt om een nieuwe oproeping voor een verhoor (stuk 3).

In de aanvullende nota wordt vermeld dat verzoeker sinds 6 mei 2026 in gedwongen opname verblijft in het Universitair Psychiatrisch Centrum (UPC) te Duffel. Sinds december 2025 werd verzoeker opgevangen en

begeleid door het Centrum Algemeen Welzijnswerk, hij had toen een referentieadres bij het OCMW van Mechelen, waar hij zijn post ontving. De teamverantwoordelijke Steunpunt Asiel & Migratie van de stad Mechelen heeft dit ook zo laten weten aan het CGVS op 19 december 2025, voorafgaand aan de bestreden beslissing. Van deze mail wordt geen melding gemaakt in de bestreden beslissing en deze bevindt zich evenmin in het administratief dossier.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

3.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker opgeheven om volgende redenen:
(i) verzoeker kreeg op 14 januari 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat uit grondige analyse bleek dat er in het district Qargahyee gelegen in de provincie Laghman een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van het willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; de vluchtelingenstatus werd hem niet toegekend omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgestelde vervolgingsfeiten;
(ii) overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet gaat de hoedanigheid van subsidiaire beschermde verloren wanneer de omstandigheden niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. De verandering van omstandigheden moet ingrijpend en niet-voorbijgaand zijn; in casu dient te worden beoordeeld of er in de provincie Laghman nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon;
(iii) sinds het einde van het conflict tussen de taliban en de voormalige overheid in augustus 2021 is er geen sprake meer van zulke uitzonderlijke situatie; het CGVS is al sinds begin 2022 van oordeel dat er geen reden meer bestaat om verzoekers uit Afghanistan de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; deze beoordeling blijft nog steeds overeind; de wijziging in omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status werd toegekend, is al enige tijd van kracht en kan bijgevolg als duurzaam worden aangemerkt; de informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt dat de verandering in omstandigheden nog steeds voldoende ingrijpend is en een niet-voorbijgaand karakter heeft; verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en het CGVS beschikt evenmin over elementen die erop wijzen dat verzoeker een verhoogd risico loopt;
(iv) verzoeker kreeg de kans om tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor het behoud van zijn status kenbaar te maken, hij heeft echter geen gevolg gegeven hieraan, noch maakte hij een rechtvaardiging voor zijn afwezigheid over; het CGVS ziet dan ook geen redenen die het behoud van zijn status rechtvaardigen; er wordt besloten tot de opheffing van de status;
(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet: de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;
(vi) er zijn evenmin elementen voorhanden waardoor verzoeker in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus; uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan een nood aan internationale bescherming aan te tonen:
- verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging, verzoeker is niet ingegaan op de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, hij toont een manifest gebrek aan medewerking door te weigeren om verklaringen af te leggen;
- er kan dienstig verwezen worden naar verzoekers veroordelingen, op basis van verzoekers persoonlijk gedrag kan dus niet worden aangenomen dat hij zich de alhier geldende normen en waarden eigen heeft gemaakt;
- waar kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont hij nergens concreet aan dat hij deze waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd; hij toont evenmin aan dat hij kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen;
- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond;
(vii) het CGVS ziet geen redenen om het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, er wordt besloten tot de opheffing van deze status;
(viii) er zijn evenmin elementen voorhanden waardoor verzoeker in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Onderzoek naar de opheffing/beëindiging van de subsidiaire beschermingsstatus

A. Juridische basis

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van oud artikel 57/6, § 1, 4° juncto oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 57/6, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:
1° (…)
2° (…)
3° (…)
4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;
(…).”

Oud artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.
Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Zoals hierboven reeds vermeld is Verordening (EU) 2024/1347 van toepassing vanaf 12 juni 2026. Artikel 16 van Verordening (EU) 2024/1347 luidt als volgt:

"1. Een persoon aan wie de subsidiairebeschermingsstatus is verleend, komt niet meer in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer de omstandigheden op grond waarvan die status is verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat bescherming niet langer nodig is.
2. Om te beoordelen of de omstandigheden op grond waarvan de subsidiairebeschermingsstatus is verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat bescherming niet langer nodig is:
a) houdt de beslissingsautoriteit rekening met nauwkeurige en actuele informatie die zij verzamelt van relevante en beschikbare nationale, Uniale en internationale bronnen en, indien beschikbaar, de gemeenschappelijke analyse van de situatie in specifieke landen van herkomst en de richtsnoeren bedoeld in artikel 11 van Verordening (EU) 2021/2303;
b) gaat de beslissingsautoriteit na of de verandering van de omstandigheden een zodanig ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft dat de persoon aan wie de subsidiairebeschermingsstatus is verleend niet langer een reëel risico op ernstige schade loopt.
3. Lid 1 is niet van toepassing op een persoon aan wie de subsidiairebeschermingsstatus is verleend en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij of zij vroeger zijn of haar gewone verblijfplaats had, in te roepen

Hieruit blijkt dat de vroegere opheffingsgrond blijft bestaan als beëindigingsgrond voor een persoon aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, wanneer de omstandigheden op grond waarvan deze status werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Ook het feit dat rekening moet worden gehouden met volgende zaken blijft ongewijzigd: er moet worden nagegaan of de verandering van omstandigheden een zodanig ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft dat de persoon niet langer een reëel risico op ernstige schade loopt.

In de Verordening (EU) 2024/1347 wordt uitdrukkelijk gepreciseerd dat dit onderzoek moet gebeuren rekening houdend met nauwkeurige en actuele informatie van relevante en beschikbare nationale, Uniale en internationale bronnen en, indien beschikbaar, de gemeenschappelijke analyse van de situatie in specifieke landen van herkomst en de richtsnoeren bedoeld in artikel 11 van Verordening (EU) 2021/2303.

B. Beoordeling

3.3.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet niet mogelijk is bij een persoon met een onbeperkt verblijfsrecht. Nergens in de wet wordt dit gestipuleerd. De mogelijkheid tot toepassing van oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet is niet beperkt in de tijd en voorziet evenmin in termijnen waarbinnen een beslissing tot opheffing moet worden genomen.

Zoals correct aangegeven in de bestreden beslissing, blijkt uit oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet duidelijk dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C)175/08, Salahadin Abdulla e.a. RvV 263 615- Pagina 7 van 13 tegen Bundesrepublik Deutschland, pt. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is "ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van oud artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C)175/08, Salahadin Abdulla e.a. tegen Bundes republik Deutschland, pt. 73)

Aangezien de bepalingen uit de toenmalige Kwalificatierichtlijn en de Kwalificatieverordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk gelijkaardig zijn, kan op nuttige wijze naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal gebonden is door de vraag van de DVZ, die hem enkel had gevraagd om over te gaan tot de intrekking van de status, niet tot de opheffing.

Overeenkomstig oud artikel 57/6, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de (oude) artikelen 55/3 en 55/5, op te heffen, net zoals hij op basis van 6° van hetzelfde artikel bevoegd is om deze status in te trekken. Hij heeft deze bevoegdheid op grond van deze wetsbepaling, en is daarbij niet gevonden door een eventuele vraag die in dit verband wordt gesteld door de DVZ of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Verder merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek, gezien de gevolgen van een intrekking ex tunc zijn en dus verstrekkender dan de gevolgen van een opheffing of beëindiging, die ex nunc zijn.

3.3.3.2. In het verzoekschrift voert verzoeker ondergeschikt aan dat hij de oproeping voor het persoonlijk onderhoud niet heeft ontvangen omdat deze is toegekomen op zijn referentieadres bij het OCMW van Mechelen. Verzoeker is dakloos en gaat daar niet dagelijks langs. Verzoeker betwist niet dat dit zijn eigen verantwoordelijkheid is. Hij stelt in het verzoekschrift dat de opheffingsbeslissing werd genomen omdat hij niet kon gehoord worden, zodat hij de kans gemist heeft om elementen inzake zijn verwestering aan te reiken en behoudt zich het recht voor om dit nog in deze procedure te doen. In zijn aanvullende nota voegt hij een e-mail toe van de teamverantwoordelijke Steunpunt Asiel & Migratie van de stad Mechelen aan het CGVS van vrijdag 19 december 2025, waarin melding wordt gemaakt van verzoekers referentieadres, zijn kwetsbare mentale toestand en beperkte zelfredzaamheid waardoor hij de oproeping niet tijdig ontvangen heeft en dus niet is verschenen en waarin verzocht wordt om een nieuwe oproeping voor een verhoor (stuk 3). Hij legt uit dat hij dit stuk toevoegt "*om uit te leggen waarom verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud bij verweerder".*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2025 opgeroepen werd voor een persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2025. Deze brief werd verstuurd naar het laatst gekende adres van verzoeker en verzoeker betwist niet dat dit inderdaad het postadres was waarop hij zijn briefwisseling ontving. In deze brief wordt het volgende vermeld: "*Indien u op dit onderhoud niet aanwezig kunt zijn, dient u mij per brief, binnen vijftien dagen na de geplande datum van het onderhoud, een geldige reden mee te delen die uw verhindering rechtvaardigt, maar ook de redenen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Indien u geen geldige reden schriftelijk overmaakt binnen die termijn, kan ik alleen op basis van elementen in mijn bezit een beslissing in verband met het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus nemen*."

Verzoeker heeft niet binnen de vijftien dagen na het geplande onderhoud een reden meegedeeld die zijn verhindering rechtvaardigt, noch heeft hij redenen meegedeeld die volgens hem het behoud van zijn status rechtvaardigen. Uit de bijlagen bij de aanvullende nota blijkt dat de teamverantwoordelijke Steunpunt Asiel & Migratie van de stad Mechelen op 19 december 2025 een mail heeft gestuurd naar het CGVS met daarin een uitleg waarom verzoeker niet aanwezig was en het verzoek om hem opnieuw op te roepen zodat hij zijn situatie kan toelichten. De Raad stelt vast dat deze e-mail dateert van meer dan twee maanden nadat verzoeker opgeroepen werd voor een persoonlijk onderhoud. In deze e-mail worden geen redenen vermeld die volgens verzoeker het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat er geen wettelijke verplichting is om verzoeker te horen in het kader van de procedure aangaande de opheffing van de vluchtelingenstatus en dat de commissaris-generaal in zijn brief van 8 oktober 2025 terecht opmerkte dat hij "*alleen op basis van de elementen in mijn bezit een beslissing in verband met het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus (kan) nemen*".

Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij de kans gemist heeft om elementen aan te reiken die wijzen op zijn verwestering en dat hij dit in de procedure voor de Raad wenst te doen, stelt de Raad vast dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota zulke elementen vermeldt of stukken in dit verband bijvoegt.

Ten slotte meent verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen omdat hij niet kon gehoord worden. Verzoeker kan hier echter niet gevolgd worden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat zijn subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is: in casu dient te worden beoordeeld of er in de provincie Laghman nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal analyseert de beschikbare landeninformatie en wijst erop dat reeds sinds begin 2022 wordt geoordeeld dat er geen reden meer bestaat om verzoekers uit

Afghanistan de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal oordeelt dat de wijziging in omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status werd toegekend, al enige tijd van kracht is en bijgevolg als duurzaam kan worden aangemerkt, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de verandering in omstandigheden nog steeds voldoende ingrijpend is en een niet-voorbijgaand karakter heeft. Daarbij wordt nog toegevoegd dat verzoeker zelf geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt, hij kreeg hiertoe de mogelijkheid maar heeft hieraan geen gevolg gegeven.

Uit deze motieven blijkt dus duidelijk waarom de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker wordt opgeheven en blijkt duidelijk dat dit niet is omdat hij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat waar in de bestreden beslissing verzoeker een “gebrek aan medewerking” wordt verweten, dit de beoordeling van de vluchtelingenstatus betreft. Deze beoordeling wordt verder in dit arrest besproken.

3.3.3.3. In het verzoekschrift bekritiseert verzoeker de analyse van de commissaris-generaal over de gewijzigde omstandigheden en het onderzoek in het kader van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er een gebrek is aan betrouwbare actuele bronnen. Er is geen gedetailleerde analyse gebeurd over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman en daardoor slaagt de commissaris-generaal er volgens verzoeker niet in om aan te tonen dat de verandering van omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, zodat oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld en volgende bijkomende beoordeling heeft gemaakt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.
In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.
In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, en de EUAA COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 27 maart 2026) blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald zijn. In de eerste maanden na de machtsovername daalden het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich nadien elk jaar verder door In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde UCDP in totaal 412 burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de de facto autoriteiten tegen onder meer leden van de voormalige ANSF, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over incidenten tussen de de facto autoriteiten en verzetsbewegingen waarbij in de referentieperiode 1 oktober 2024 – 30 november 2025 vijf burgerslachtoffers werden gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en viseert in haar aanslagen vooral de de facto autoriteiten, alsook religieuze minderheden. Na operaties tegen deze groepering in 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als beperkt en was er een

significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. UCDP registreerde in deze referentieperiode 20 burgerslachtoffers bij operaties waarbij ISKP betrokken was.
ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de de facto autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).
Bij confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die werd bevestigd in november, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes gerapporteerd.
Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op veronderstelde Tehreek-e Taliban doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen en volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd geraakten. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit 'explosions / remote violence' in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan volgens VN-bronnen minstens 143 het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26).
Zes burgerslachtoffers vielen in deze periode in één aanslag van ISKP en 33 slachtoffers waren te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren.
De vastgestelde daling van het geweld na augustus 2021 heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.
Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan.
De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.
Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.
Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in uw regio een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming".* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. Uit de bestreden beslissing en uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat dit gebeurd is.

De Raad laat zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf kon aanbrengen. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie.

Op basis van de voorliggende landeninformatie stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op afdoende wijze heeft onderzocht of er in de provincie Laghman, de regio van herkomst van verzoeker, nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal analyseert de beschikbare landeninformatie en wijst erop dat reeds sinds begin 2022 wordt geoordeeld dat er geen reden meer bestaat om verzoekers uit Afghanistan de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal oordeelt terecht en pertinent dat de wijziging in omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status werd toegekend, al enige tijd van kracht is en bijgevolg als duurzaam kan worden aangemerkt. De commissaris-generaal oordeelt eveneens pertinent en terecht dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de verandering in omstandigheden nog steeds voldoende ingrijpend is en een niet-voorbijgaand karakter heeft.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. Een schending van oud artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in het standpunt dat de omstandigheden in verband waarmee verzoeker de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is. Verzoeker voert geen argumenten aan die toelaten anderszins te besluiten.

3.3.3.4. Verzoeker uit ook kritiek op het oordeel van de commissaris-generaal inzake zijn beoordeling van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt in dit verband het volgende op.

Oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de toenmalige richtlijn 2004/83/EG (later de toenmalige richtlijn 2011/95/EU). Huidig artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat een gelijkaardige bepaling.

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de toenmalige richtlijn 2004/83/EU (later de toenmalige richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de toenmalige richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in deze toenmalige richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en huidig artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en huidig artikel 6 van de Verordening (EU) 2024/1347, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren

er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.
Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.
Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een eventuele beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Het betoog dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, wijzigt hier niets aan.

De vraag rijst wel of verzoeker zich in een situatie van bijzondere kwetsbaarheid bevindt die hem zou verhinderen in zijn basisbehoeften te voorzien. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.3.4.B. van dit arrest.

3.3.4. Onderzoek naar de vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er evenmin elementen voorhanden zijn waardoor verzoeker in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus; uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan een nood aan internationale bescherming aan te tonen:
- verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging, verzoeker is niet ingegaan op de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, hij toont een manifest gebrek aan medewerking door te weigeren om verklaringen af te leggen;
- er kan dienstig verwezen worden naar verzoekers veroordelingen, op basis van verzoekers persoonlijk gedrag kan dus niet worden aangenomen dat hij zich de alhier geldende normen en waarden eigen heeft gemaakt;
- waar kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont hij nergens concreet aan dat hij deze waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd; hij toont evenmin aan dat hij kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen;
- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond.

In het verzoekschrift uit verzoeker volgende kritiek op deze motieven. Hij voert aan dat hij amper 11 of 13 jaar was toen hij Afghanistan verliet, dat hij dit land lang voor de machtsovername door de taliban in 2021 heeft verlaten, dat bij een terugkeer zal blijken dat hij uit het Westen terugkeert en dat hij als afwijkend zal worden beschouwd, daarnaast heeft hij westerse waarden en normen geïnternaliseerd. Hij loopt een ernstig risico bij terugkeer. Bij zijn aanvullende nota van 3 juni 2026 voegt verzoeker een attest van een psychiater van 2 juni 2026 waaruit blijkt dat verzoeker sinds 6 mei 2026 in gedwongen opname verblijft.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een specifieke sociale groep (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 61).

A. Theoretisch kader

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de "*civic space*" is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025 (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het "*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*" (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna:

het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het “Taliban General Directorate of Intelligence” (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa’s (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd – en moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).
Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en die niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en "*hudud*'- en "*qisas*"-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. "*Zina*" is één van de "*hudud*"-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van "*zina*" en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke "*hudud*"-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot "*qisas*"-straffen, 37 tot steniging en 103 tot "*hudud*"-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties en diefstal, maar ook het niet-naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met "niet-mahram" personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer "soepele" bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om "immorele inhoud" te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie *("Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud"* te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan*, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te

krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de de facto-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van

deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de de facto-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd*'* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als 'verraders*'* of *'*ongelovigen'. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als "beïnvloed" door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen

die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

B. Concrete toepassing

In de bestreden beslissing wordt zoals hierboven samengevat, ingegaan op verzoekers mogelijke vrees bij terugkeer omwille van een verblijf in het Westen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verliet en in België toekwam. Hij wijst er ook op dat hij het Afghanistan van na de machtsovername door de taliban niet heeft meegemaakt. Hij vervolgt dat in de provincie Laghman de taliban traditioneel sterk aanwezig was, dat hij zich niet streng aan de islamitische voorschriften houdt, dat hij zich geïntegreerd heeft in België en hier naar school is gegaan; in elk geval kan van hem niet worden verwacht dat hij bij terugkeer 'het spel zal spelen'. Door het feit dat hij al zo lang weg is uit Afghanistan, bestaat volgens hem een objectief risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Uit bijlage 2 bij zijn aanvullende nota blijkt dat verzoeker zich op 2 juni 2026, en dit sinds 6 mei 2026, in gedwongen opname in de psychiatrie bevond.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België sinds oktober 2012 kennis heeft gemaakt met bepaalde waarden en normen die verschillen van deze in Afghanistan, zeker nu de taliban sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen.

Verzoeker toont echter niet concreet aan dat hij deze nieuwe waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt om zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving.
Verzoeker toont evenmin in concreto aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.
Ondanks het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift meedeelde dat hij mogelijk nog bijkomende stukken in dit verband zou neerleggen, heeft hij dit niet gedaan. Verzoeker heeft dus geen enkele informatie bijgebracht over zijn vermeende verwestering.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker in het verzoekschrift verduidelijkt dat hij niet heeft gereageerd op de oproeping voor het persoonlijk onderhoud van 23 oktober 2025 omdat hij dakloos was en zijn post ontving op een referentieadres (het OCMW van Mechelen). Dit doet uiteraard geen afbreuk aan de rechtsgeldige oproeping door het CGVS op het adres van de keuze van woonplaats van verzoeker.

Verzoeker deelt in zijn aanvullende nota mee dat hij verblijft in gedwongen opname in de psychiatrie en dat de reden daarvoor niet schriftelijk bevestigd kon worden. Hieruit blijkt een zekere (al dan niet tijdelijke) kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker. Deze kwetsbaarheid, en het reeds vroegere bestaan hiervan, wordt ook bevestigd in de e-mail van de Teamverantwoordelijke Steunpunt Asiel en Migratie Mechelen van 19 december 2025 (stuk 3 bij de aanvullende nota van verzoeker). Daarin wordt ook vermeld dat verzoeker wordt opgevangen en begeleid door het CAW en onder opvolging staat van een maatschappelijk assistent van het OCMW. De Raad meent dat niet kan worden uitgesloten dat het gebrek aan enige informatie over zijn in het verzoekschrift opgeworpen vrees voor een terugkeer na een verblijf in het Westen, (mede) wordt veroorzaakt door zijn (al dan niet tijdelijke) kwetsbare situatie.

Hieraan wordt nog toegevoegd dat op basis van de stukken van het dossier niet kan worden uitgemaakt of verzoeker bij terugkeer zou kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. De enige informatie die de Raad daarover heeft, betreft de verklaringen die verzoeker op 13 november 2012 heeft afgelegd bij de DVZ (administratief dossier, stuk 7, inventaris en documenten DVZ) en op 7 januari 2013 bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, bijkomende info). Hieruit blijkt dat op dat ogenblik verzoekers ouders nog in leven waren en dat hij twee jongere broers en drie jongere zussen had. Zijn familie woonde op dat ogenblik nog in hun dorp in de provincie Laghman. Hij had ook ooms langs vaderszijde, tantes langs vaderszijde en grootouders. Hij had op dat ogenblik nog steeds contact met hen. Verzoeker beschikte in 2012 – 2013 dus zeker nog over een netwerk in Afghanistan, maar de Raad kan niet nagaan of dit nog steeds het geval is en of dit netwerk verzoeker desgevallend kan informeren over gewijzigde gewoontes en gebruiken.

Gezien verzoeker (momenteel) getuigt van een aangetoonde kwetsbaarheid en gezien niet geweten is of verzoeker momenteel nog over een netwerk in Afghanistan beschikt, acht de Raad dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 2.60, § 2 van de RvV-wet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. DE SMET